

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 667/2013-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. marca 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Jána Lubyho o sťažnosti E. D., zastúpenej advokátom JUDr. Radkom Timkaničom, Jakobyho 19, Košice, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 127/2001, za účasti Okresného súdu Košice I, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo E. D. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 127/2001 p o r u š e n é b o l i .

2. Okresnému súdu Košice I p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 127/2001 konal bez zbytočných prietahov.

3. E. D. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 7 000 € (slovom sedemtisíc eur), ktoré jej je Okresný súd Košice I povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Košice I je povinný uhradiť E. D. trovy konania v sume 331,13 € (slovom tristotridsaťjeden eur a trinásť centov) na účet jej právneho zástupcu JUDr. Radka Timkaniča, Jakobyho 19, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. októbra 2013 doručená sťažnosť E. D. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Radkom Timkaničom, Jakobyho 19, Košice, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 127/2001 (ďalej aj „napadnuté konanie“) o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uvádza:

«Sťažovateľka návrhom na začatie konania z 23. januára 2001 podanom na Okresnom súde Košice I dňa 29. januára 2001 proti odporcovi: P. D... žiadala vyporiadať ich bezpodielové spoluvlastníctvo manželov. Okresný súd Košice I vedie uvedené konanie pod sp. zn. 20 C 127/2001 a toto nebolo ku dňu podania tejto ústavnej sťažnosti právoplatne skončené (ďalej len „konanie“). Konanie ku dňu podania tejto ústavnej sťažnosti trvá 12 rokov a 9 mesiacov a nebolo v ňom zatiaľ vydané ani

prvostupňové rozhodnutie. Konanie bolo na návrhy sťažovateľky prerušené v období od mája 2003 do mája 2009.

Sťažovateľka má za to, že napriek jej návrhom na prerušenie konania je konanie vedené na Okresnom súde Košice I poznačené zbytočnými prietahmi a to z dôvodu nečinnosti a neefektívnej činnosti Okresného súdu Košice I...

... Nečinnosť a neefektívna činnosť Okresného súdu Košice I v konaní trvá podľa názoru sťažovateľky od júna 2009 do súčasnosti. Dôvody zbytočných prietahov spočívajú podľa názoru sťažovateľky najmä v neprimeraných časových intervaloch medzi nariadenými pojednávaniami, ktoré sú častokrát ihneď odročované, nezabezpečení prípravy pojednávania tak, aby sa na nich zúčastnili predvolané osoby ako aj neprimerane dlhom vypracovaní znaleckého posudku zo strany ustanoveného znalca.

Sťažovateľka v zmysle ust. § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov podala predsedovi Okresného súdu Košice I dňa 26. júna 2013 sťažnosť na prietahy v súdnom konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 127/2001. Predseda Okresného súdu Košice I na sťažnosť sťažovateľky ku dňu podania tejto ústavnej sťažnosti neodpovedal.

Vzhľadom na to, že týmto sťažovateľka vyčerpala prostriedky proti nečinnosti Okresného súdu Košice I obracia sa touto ústavnou sťažnosťou na Ústavný súd Slovenskej republiky.»

Sťažovateľka na základe uvedeného navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Okresný súd Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 127/2001 svojou nečinnosťou a neefektívnou činnosťou porušil základné právo sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd Slovenskej republiky preto prikazuje Okresnému súdu Košice I vo veci konať a vydať rozhodnutie.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľke primerané finančné zadostučinenie za porušenie jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vo výške 10.000 €, ktoré je Okresný súd Košice I povinný zaplatiť sťažovateľke do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Okresný súd Košice I je povinný nahradiť sťažovateľke trovy právneho konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 331,13 € (2 úkony právnej služby a 130,16 €, 2 x režijný paušál a 7,81 € + 20 % DPH) a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľky po jej predbežnom prerokovaní prijal podľa § 25 ods. 1 a 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) uznesením č. k. IV. ÚS 667/2013-10 z 12. decembra 2013 na ďalšie konanie.

Po prijatí sťažnosti sťažovateľky na ďalšie konanie ústavný súd vyzval 9. januára 2014 predsedu okresného súdu, aby sa vyjadril k otázke vhodnosti ústneho pojednávania, a zároveň ho vyzval, aby sa vyjadril aj k sťažnosti.

Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení k sťažnosti z 27. januára 2014 (sp. zn. Spr 71/13, doručenom ústavnému súdu 30. januára 2014) okrem iného uviedol:

„Po oboznámení sa s obsahom sťažnosti a spisu sp. zn. 20 C/127/2001 Vám dávam nasledovné vyjadrenie:

Konanie sa začalo na návrh sťažovateľky E. D., ktorý doručila súdu 29. 1. 2001. Predmetom konania je vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva bývalých manželov.

Po právnej stránke nepovažujem vec za zložitú. Zo skutkového hľadiska pripúšťam, že ide o zložitejšiu vec, ktorá si vyžiadala vypracovanie znaleckých posudkov, výsluch svedkov a prerušenie konania za účelom vyriešenia otázok, ktoré mali význam pre toto konanie. Pre prebiehajúce konanie vedené pod sp. zn. 24 C/186/2001 bolo toto konanie prerušené po dobu 3 rokov a 8 mesiacov. Pre prebiehajúce konanie vedené pod sp. zn. 24 C/127/2001 bolo toto konanie prerušené po dobu 1 roka a 4 mesiacov.

K dĺžke namietaného konania prispeli aj samotní účastníci, keď niekoľkokrát na ich žiadosť boli pojednávania odročené, či už za účelom uzavretia mimosúdnej dohody, pre zdravotný stav účastníka, zmenu právneho zástupcu a pod.

V predmetnej veci došlo niekoľkokrát aj k zmene v osobe zákonného sudcu..., čo tiež prispelo k predĺženiu konania.

Vo veci zatiaľ bolo nariadených 13 pojednávaní, ale súd vo veci zatiaľ nerozhodol. Na základe uvedeného preto hodnotím sťažnosť ako čiastočne odôvodnenú.“

Predseda okresného súdu súčasne oznámil ústavnému súdu, že súhlasí s tým, aby ústavný súd upustil od ústneho prerokovania prijatej sťažnosti.

Ústavný súd vyzval 31. januára 2014 aj právneho zástupcu sťažovateľky, aby sa vyjadril k stanovisku okresného súdu, ako aj k otázke nariadenia verejného pojednávania. Právny zástupca sťažovateľky vo svojom podaní osobne doručenom ústavnému súdu 18. februára 2014 okrem iného uviedol:

„Predseda Okresného súdu Košice I vo svojom vyjadrení jednoznačne potvrdil, že neuviedol žiadne relevantné dôkazy ako obranu proti skutočnostiam, ktoré sú uvedené v sťažnosti, ktorými by vyvrátil tvrdenie sťažovateľky je dôvodná, a to napriek tomu, že hodnotí jej dôvodnosť ako čiastočnú. S uvedeným tvrdením, resp. hodnotením predsedu Okresného súdu Košice I sa sťažovateľka stotožňuje len sčasti. Sťažovateľka má naďalej za to, že jej sťažnosť je dôvodná v celom rozsahu a nie len v časti. Navyiac predseda Okresného súdu Košice I ani neuviedol v ktorej časti, resp. namietané prieťahy za dôvodné a v ktorej nie. Sťažovateľka naďalej zotrúva na svojej sťažnosti a považuje ju za dôvodnú v celom rozsahu.“

Sťažovateľka súčasne oznámila, že súhlasí s tým, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania vo veci prijatej sťažnosti.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd využil možnosť podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde a upustil od ústneho pojednávania v danej veci, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Sťažovateľka zároveň namieta aj porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu i sudcu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 druhej vety OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS/272/04) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

1. Predmetom napadnutého konania pred okresným súdom je rozhodovanie o návrhu na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení uviedol, že vec po právnej stránke nepovažuje za zložitú, poukázal na skutočnosť, že vec je zo skutkového hľadiska zložitejšia, pretože si vyžiadala znalecké posudky, výsluch svedkov i prerušenie konania na účely vyriešenia súvisiacich otázok v inom konaní. Podľa názoru ústavného súdu ide o vec, ktorá tvorí štandardnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a nie je právne zložitá. Pokiaľ ide o faktickú zložitosť veci, podľa názoru ústavného súdu nejde o takú zložitosť veci, ktorou by bolo možné odôvodniť doterajší neprimerane dlhý čas konania okresného súdu (trinásť rokov), počas ktorého tento súd stále neprijal meritórne rozhodnutie.

2. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných prietahov v napadnutom konaní, bolo správanie sťažovateľky ako účastníčky namietaného súdneho konania v procesnom postavení žalobkyne. Z vyjadrenia predsedu okresného súdu, ako aj z predloženého spisu vyplýva, že sťažovateľka niekoľkokrát ospravedlnila svoju neúčast' na nariadených súdnych pojednávaniach z dôvodu svojej práceneschopnosti. Ústavný súd zastáva názor, že správanie sťažovateľky ako žalobkyne v napadnutom konaní nemalo zásadný negatívny vplyv na doterajšiu dĺžku konania.

3. Tretím kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietahom, bol postup samotného okresného súdu.

Z predloženého spisu, zo sťažnosti, ako aj z vyjadrenia predsedu okresného súdu ústavný súd zistil, že okresnému súdu bol návrh sťažovateľky na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva bývalých manželov z 23. januára 2001 doručený 29. januára 2001 a ďalej vedený pod sp. zn. 20 C 127/2001.

Okresný súd pojednávanie nariadené na 4. február 2002 odročil na neurčito s tým, že účastníci konania v rámci 90-dňovej lehoty oznámia, či došlo medzi nimi k mimosúdnej dohode.

Sťažovateľka navrhla okresnému súdu 25. apríla 2003, aby prerušil konanie vedené pod sp. zn. 20 C 127/2001 až do nadobudnutia právoplatnosti súvisiaceho konania vedeného pod sp. zn. 24 C 186/2001.

Po pojednávaní okresného súdu uskutočnenom 6. mája 2003 okresný súd uznesením sp. zn. 20 C 127/2001 z 13. januára 2004 (právoplatným 2. marca 2004) prerušil označené konanie až do právoplatného skončenia konania sp. zn. 24 C 186/2001. Konanie bolo prerušené počas doby 3 rokov a 8 mesiacov, t. j. do 3. januára 2008.

Okresný súd opätovne prerušil napadnuté konanie až do právoplatného skončenia súvisiaceho konania vedeného pod sp. zn. 34 C 197/2007. Okresný súd zistil, že toto

konanie bolo skončené uznesením okresného súdu z 29. apríla 2009 na základe späťvzatia návrhu. Konanie bolo prerušené približne 1 rok.

Ústavný súd v súvislosti s dvomi prerušeniami konania uvádza, že vzhľadom na to, že aj v súlade s doterajšou judikatúrou ústavného súdu (II. ÚS 210/2013, III. ÚS 332/2011, I. ÚS 162/03 a pod.) v prerušenom konaní neplynú lehoty a nevykonávajú sa pojednávania (§ 111 OSP), je vylúčené, aby počas prerušenia konania mohlo dochádzať k zbytočným priet'ahom súdu v takomto konaní, a to odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o prerušení konania až do momentu, v ktorom nastane skutočnosť, po vznik ktorej bolo konanie prerušené. Počas tohto obdobia nie je príslušný súd povinný vykonávať žiadne procesné úkony okrem tých, ktorými overuje trvanie konania, z dôvodu ktorého je nariadené konanie prerušené. Ústavný súd zohľadnil prerušenie konania v trvaní 4 rokov 8 mesiacov pri priznaní finančného zadosťučinenia sťažovateľke.

Okresný súd odročoval pojednávania nariadené na 21. september 2009, na 2. november 2009 a následne na 4. december 2009 na účely doplnenia dokazovania.

Okresný súd uznesením z 1. februára 2010 ustanovil súdneho znalca z odboru stavebníctva, ktorému určil lehotu 40 dní na vypracovanie znaleckého posudku na zistenie trhovej hodnoty sporných nehnuteľností. Súdny znalec doručil 13. apríla 2010 okresnému súdu svoj znalecký posudok. Okresný súd ďalej uznesením z 25. mája 2010 ustanovil súdnu znalkyňu z odboru ekonómie a manažmentu na zistenie majetkovej hodnoty vlastníckeho podielu odporcu v označenej spoločnosti s ručením obmedzeným k 4. februáru 1998, pričom jej určil na vypracovanie posudku lehotu 30 dní. Súdna znalkyňa 21. júna 2010 odmietla vypracovať znalecký posudok, argumentujúc tým, že nie je v zozname znalcov, v ktorom bola ustanovená na vypracovanie posudku. Okresný súd v nadväznosti na uvedené ustanovil 14. júla 2010 za súdneho znalca znaleckú organizáciu z odboru ekonomiky a riadenia podnikov a uložil jej vypracovať posudok v lehote 3 mesiacov, ktorý znalecká organizácia predložila okresnému súdu 6. apríla 2011.

Dňa 16. novembra 2010 bolo doručené okresnému súdu oznámenie, že 18. októbra 2010 žalovaný zomrel a do konania vstúpila na základe univerzálnej sukcesie pozostalá manželka a tri deti (dve z prvého manželstva).

Na pojednávaní, ktoré okresný súd nariadil na 22. august 2011, boli vypočutí účastníci konania, pričom pojednávanie bolo odročené na účely uzavretia mimosúdnej dohody. Sťažovateľka 29. septembra 2011 okresnému súdu oznámila, že k mimosúdnej dohode nedošlo.

Pojednávanie nariadené na 7. október 2011 okresný súd odročil z dôvodu neprítomnosti právnych nástupcov žalovaného na účely doplnenia dokazovania. Okresný súd pojednávanie nariadené na 25. november 2011 odročil na neurčito.

Pojednávanie nariadené na 19. júl 2012 okresný súd z dôvodu ospravedlnenia sťažovateľky pre jej práceneschopnosť a hospitalizáciu odročil na neurčito.

Následne šesť nariadených pojednávaní (na 11. september 2012, 25. október 2012, 4. december 2012, 5. marec 2013, 15. október 2013 a 19. február 2014) boli taktiež odročené (ostatné pojednávanie bolo odročené na 15. apríl 2014).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže dôjsť nielen neodôvodnenou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou, resp. nesústredenou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty účastníkov konania v primeranom čase (m. m. napr. II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08). Ústavný súd uzavrel, že už samotná doterajšia dĺžka namietaného konania (13 rokov) je neakceptovateľná, a preto, poukazujúc na skutočnosť, že napadnuté konanie nebolo ani po 13 rokoch od jeho začatia právoplatne skončené z dôvodu jeho neefektívnej činnosti, došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva boli podľa odseku 1 porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

V súlade s § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 127/2001 konal bez zbytočných prietáhov.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka žiada aj priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 10 000 €, pričom *„Poukazuje na to, že najmä celková dĺžka konania na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 20 C 127/2001, ktorá podľa jej názoru nie je právne ani fakticky zložitá je nezdôvodniteľná a neospravedliteľná, čo v nej zároveň vyvoláva pocit právnej a vnútornej neistoty. Sťažovateľka zároveň podotýka, že uvedené konanie má pre ňu zásadný význam, nakoľko toto sa týka vyporiadania spoločného majetku a konečného vyriešenia otázok spojených so spoločným majetkom a možného nadobúdania majetkovej hodnoty.“*

Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje

nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 20 C 127/2001 o návrhu sťažovateľky z 21. januára 2001 (viac ako 13 rokov), zohľadňujúc dobu, za ktorú označené konanie bolo prerušené, so zreteľom na výsledok súvisiacich konaní (4 roky 8 mesiacov) a berúc do úvahy konkrétne okolnosti daného prípadu, ako aj skutočnosť, že konanie vo veci sťažovateľky nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd považoval priznanie sumy 7 000 € za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátom JUDr. Radkom Timkaničom. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Sťažovateľka si uplatnila úhradu trov konania za dva úkony právnej služby v sume 331,13 €.

V zmysle relevantných ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2013 patrí odmena 130,16 €, čo spolu s režijným paušálom 7,81 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje odmenu za jeden úkon právnej služby 137,97 €. Ústavný súd priznal úhradu trov konania za dva úkony právnej služby (príprava a prevzatie veci, písomné vyhotovenie sťažnosti) vykonané v roku 2013, pričom úhradu v sume 275,94 €

(dvakrát po 137,97 €) zvýšil o 20 % DPH (55,19 €) vzhľadom na skutočnosť, že právny zástupca je platiteľom DPH.

Celková suma trov konania tak predstavuje 331,13 €, ktorú je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. marca 2014